

[Helge Adam Møller]

en af den daværende regerings pointer jo netop var, at man ønskede, at dette lovforslag skulle kombineres med en visumtvang, således at de 12.000 bosniere, som efterfølgende er kommet, ikke skulle have været til Danmark. De skulle fortrinsvis have været hjulpet i nærområdet, og vi skulle koncentrere os om at tage dem, der ikke kunne hjælpes i nærområdet: de syge, de sårede og krigsfangerne.

Der stod jo også i ministerens fremsættelsestale til det daværende lovforslag, lovforslag nr. L 41, at det danske sygehusvæsen er parat til modtage og behandle de personer, der er sårede, på en sådan måde, at de skal visiteres direkte til sygehusbehandling.

Det ville for øvrigt være rart, hvis den nuværende regering også ville sørge for, at de sårede, man hentede fra Bosnien, kom direkte i sygehusbehandling og ikke bare blev sat ind på en venteliste, men det er en anden debat.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Så har hr. Helge Adam Møller ordet i talerækken.

Helge Adam Møller (KF):

Det afgørende spørgsmål for Det Konservative Folkeparti er: Hvordan kan Danmark bedst bidrage til at genopbygge Bosnien, når krigshandlingerne slutter? Det kan vi gøre på to måder: For det første bør vi forlænge den midlertidige opholdstilladelse for alle 18.000 flygtninge fra det tidligere Jugoslavien. Det skal være krystalklart for alle – flygtninge såvel som danskere – at eksjugoslaverne skal vende tilbage til deres eget område og deltage i genopbygningen af dette den dag, freden kommer.

For det andet: Månederne eller måske desværre årene, indtil de 18.000 skal tilbage, skal målrettet anvendes til at kvalificere dem til det job og den tilværelse, de skal tilbage til i Bosnien og andre områder. Tiden skal altså anvendes målrettet i såvel teori som praksis for såvel voksne som børn.

Nøgleordene i hele denne debat og i lovgivningen om eksjugoslaverne skal efter vores opfattelse være midlertidige ophold. Det skal være genopbygning af eget land og ikke asyl og integration. Eksjugoslaverne skal altså ikke betragtes som specielle flygtninge, men måske snarere som mennesker, der er på træning eller kursus her i Danmark, træning eller kursus,

der skal gøre dem godt rustet til at genopbygge deres eget land, når freden er genskabt.

Dette trænings- eller kursusophold – kald det, hvad man vil – bør være Danmarks vigtigste bidrag til genopbygningen af det tidligere Bosnien. Man kan kalde det en slags praktisk ulandsarbejde, hvor vi starter genopbygningen, allerede inden krigen er slut.

Desværre er disse synspunkter ikke den linje, som ministeren og de fire regeringspartier har valgt. Man har valgt ikke at ville forlænge den midlertidige opholdstilladelse, men at lade eksjugoslaverne søge asyl, når de har været i Danmark mere end to år. Derved sender man et klart signal om, at tusinder og atter tusinder ikke skal hjem, når der er fred. Man risikerer kaos i det danske asylsystem, når tusinder begynder at søge asyl, og det vil jo stort set alle gøre – om ikke for andet så for en sikkerheds skyld.

Der vil være mange tusinde, som vil få asyl og derfor, når freden kommer, kan vælge at blive i Danmark. De kan vælge at benytte familiesammenføringsreglerne, og de kan så med stor sandsynlighed stille sig selv og familien bagest i den danske arbejdsløshedskø i stedet for at bruge kræfterne, hvor der er et skrigende behov, nemlig først og fremmest i Bosnien, når freden en dag kommer.

Jeg må altså konstatere, at regeringen for det første lægger op til en ordening, hvor man er på vild flugt væk fra hovedsigtet i den oprindelige jugoslaverlov, nemlig at opholdet var midlertidigt.

For det andet vælger man ikke at forlænge den midlertidige ordening og giver derved alle ret til at søge asyl, når de har været i Danmark i to år.

For det tredje modvirker denne politik en effektiv genopbygning i de krigsramte områder, når freden er genskabt.

For det fjerde vil denne politik helt unødvendigt belaste det danske asylsystem og skabe nye store sagspukler.

For det femte lægger regeringens politik op til, at et stort antal eksjugoslaver skal sættes bagest i den danske arbejdsløshedskø i stedet for at være forrest i den kø, der skal genopbygge Bosnien.

Alt dette gør man – som traditionen er blevet for regeringen – uden nogen som helst forhandling med de partier, som har været med til